

JAMES PATTERSON

și Jill Dembowski

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

FOCUL

Traducere din limba engleză și note de
LAURA BOCANCIOS

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

James Patterson and Jill Dembowski
Witch & Wizard: The Fire
Copyright © 2011 by James Patterson
This edition published by arrangement with
Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT
LEDA este marcă înregistrată

ISBN: 978-606-8623-07-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES

Vrăjitor & vrăjitoare/James Patterson, Gabrielle Charbonnet;
trad.: Cristina Ghidoveanu. - București: Leda, 2012-2015
3 vol.

ISBN 978-973-102-461-5

Vol. 3.: Focul / James Patterson, Jill Dembowski
trad.: Laura Bocancios. - București : Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-07-8

I. Dembowski, Jill
II. Bocancios, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

*Lui Jack, care m-a lansat pe acest drum lung,
întortocheat și magic.
Vei fi rege, într-o bună zi.
Și vei fi un rege foarte bun.
— J.P.*

*Lui Bobbie Dembowski, care m-a învățat
magia cuvintelor, și lui Mark Dembowski,
ale cărui strigăte de încurajare sunt mai sonore
decât cele ale oricărui suporter de fotbal.
ILYIHYNDYTBPITWW!
— J.D.*

Bun venit în cel mai cumplit coșmar al tău
sau poate unul pe care nici măcar
nu ți-l poți imagina.

O lume în care totul s-a schimbat.

Nu mai există cărți, nici filme,
nici muzică. Și nici libertatea cuvântului.

Toți cei sub optsprezece ani
sunt priviți cu suspiciune.

În orice clipă, tu și familia ta ați putea fi ridicați
și azvârliți în temniță.

Însăși ființa ta este neînsemnată,
poate chiar indezirabilă.

Ce lume e asta? Unde s-ar fi putut
întâmpla așa ceva?

Dar nu asta contează.

Contează că S-A ÎNTÂMPLAT.

Ni se întâmplă nouă chiar acum.

Și, dacă nu ești cu ochii în patru,
mâine se poate întâmpla și în lumea ta.

Whit

VREȚI UN BASM, NU-I AȘA? Ei, bine, nu prea cred că pot să vă ofer așa ceva.

Veți găsi aici aventură, asta e sigur. Și magie și crimă și intrigă. Și un om mai netrebnic, mai lipsit de scrupule decât toți monștrii sau nebunii care vă pândeau în cele mai sinistre coșmaruri ale copilăriei voastre.

Însă nu veți găsi eroi. Nu-mi pot asuma acest rol pentru voi — mai ales acum, după tot ce s-a întâmplat.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Exista un mare orator, deștept și charismatic. Oamenii veneau puhoi din toate colțurile Lumii de Sus, hipnotizați de promisiunile lui. Nu degeaba i se spunea Cel Care Este Unicul: era cel care avea să schimbe lumea. Abia când le-a luat totul, și-au dat oamenii seama ce-au pierdut.

La început ne-am văzut cărțile arzând, prin spiralele de fum cenușiu care ne înecau protestele. Apoi au dispărut obiectele de artă și muzica, urmate curând de tot ce mai rămăsese din libertățile noastre. Bannere roșii se lăbărau pe clădirile cele mai înalte și o ploaie de cenușă cădea peste noi împreună cu bombele. Închisorile erau înțesate de copii care,

odată eliberați, încetau să mai fie niște simpli puștani, devenind războinici cu ochii goi, școliți să tortureze.

Totul era pentru binele superior, susținea Unicul. „Noul Ordin”, așa îl numea.

Profețiile vorbesc despre doi oameni care au să schimbe cursul acestei istorii. O fată și un băiat, o vrăjitoare și un vrăjitor. Sora mea și cu mine, Wisty și Whit Allgood. Am fost la fel de surprinși de asta ca toată lumea. Chiar îngroziți, așa spune.

Am încercat să fim eroii voștri, am încercat să ne ridicăm la înălțimea acestui destin. Cu puterile noastre proaspăt descoperite, am adus speranță. Ne-am alăturat mișcării de rezistență și ne-am infiltrat în închisori. Am protestat împotriva Noului Ordin și am pledat pentru pace.

Însă, după ultimul bombardament, sora mea și toți aliații noștri, luptători pentru libertate, au fost risipiți ca pleava în vânt. Întreaga Rezistență a fost zdrobită. Până și părinții noștri au dispărut într-un nor de fum. Țipetele lor îmi răsună și acum în urechi.

Așadar, nu mai aveam pe nimeni. Credeam că nu-mi mai rămăsese nimic de oferit, până când asupra noastră s-a abătut molima. Era ultima mea șansă de a mă face folositor. Am intrat în case care miroseau a moarte și musteau de boală. Am dus copii însângerați în spitale și adăposturi. Și, într-unul dintre acele spitale, am găsit-o pe sora mea, lucrând ca infirmieră. Ajutând, așa cum ajutasem și eu. Sperând la un viitor mai bun, așa cum sperasem și eu.

Dar apoi boala a ajuns-o și pe Wisty.

Acum, ochii Celui Care Este Unicul, ageri și cruzi, mă fixează batjocoritori de pe panourile de afișaj. Crezusem că-l putem înfrunta. Crezusem că-l putem înfrânge. Presupun că m-am înșelat. Vedeți voi, fără noi doi, Wisty și cu mine, nu există istorie, nu există viitor, nu există speranță.

Iar Wisty e pe moarte.

Prin urmare, așa stau lucrurile. Acesta e sfârșitul. Nu e o poveste cu zâne și nici că poate fi vorba despre „fericiți până la adânci bătrâneți”.

Lumea noastră nu se sfârșește când închideți cartea.

Lumea noastră este reală. Prea reală. Răsună de țipetele copiilor în întuneric și de bubuitul cizmelor soldățești pe străzi. Miroase a canale și a boală și a înfrângere. Apasă greu, ca povara trupului surorii mele zvârcolindu-mi-se în brațe.

Are gust de sânge.

CARTEA ÎNTÂI

***SĂRBĂTOAREA
SÂNGELUI***

Whit

SIMT CĂ-MI EXPLODEAZĂ plămâni. Dacă moare ea, mor și eu.

Ne avântăm pe străzile înguste și umede ale capitalei, gonind să ne salvăm de forțele de poliție ale Noului Ordin și de lupii lor dresați. Călciile îmi ard, umerii mă dor și mintea mi-e paralizată după toate cele întâmplate.

Nu mai există libertate. Nu mai există nicio șansă de scăpare.

Mă împleticesc prin această lume străină, oribilă, pe care am moștenit-o, lăsând în urma mea o masă de oameni bolnavi, care tremură nu doar de frig. Un bărbat se prăbușește la picioarele mele. Trebuie să-mi smulg mâna din strânsoarea unei femei cu un prunc în brațe, care arată spre mine, țipând:

— Unicul a judecat! Te-a judecat!

Apoi văd sânge. Mame care își scarpină pustulele deschise și copii care tușesc în cârpe, înroșindu-le. Jumătate din săracii acestui oraș mor de Pesta Sanguină.

Și printre ei, sora mea.

Wisty e chiar mai palidă decât de obicei. Trupul ei firav atârnă încovoiat peste spatele meu, brațele ei subțiri sunt încolăcite pe după gâtul meu. E în agonie. Răsufală greu. Bolborosește ceva despre mama și tata și asta îmi sfâșie inima.

Strada pulsează de valuri de cetățeni cu ochi pustii, grăbiți să ajungă la serviciu. Un individ în costum mă împinge spre marginea trotuarului, în timp ce un bătrân, care pare să mă recunoască, balmăjește ceva despre „magia neagră” și mă scui pă în obraz. Tuturor le-au fost spălate creierele ori schingiuite trupurile, ca să se conformeze. Aud țipetele oamenilor maltratați în timp ce bătaușii îi ciomănesc, doar la o stradă distanță.

Se apropie.

Îmi imaginez lupii smucind de lanțuri, trăgându-i după ei pe urmăritorii noștri, în timp ce o spumă albă le acoperă colții ciobiți. Cu părul rărit și trupurile putrede, sunt câinii de pază ai Satanei, în carne și oase. Ceva îmi spune că dacă — sau când — forțele de poliție ale Noului Ordin ne vor prinde, fiarele alea n-o să aibă cruțare.

Trebuie să găsim o ușă deschisă sau o prăvălie în care să ne strecurăm, dar nu pot vedea decât bannerele impunătoare ale propagandei, de un roșu țipător, care acoperă fiecare clădire. Suntem literalmente înconjurați de Noul Ordin.

Acum au ajuns chiar în spatele nostru. Polițaiul din fruntea grupului e un mic fanatic cu alură de copoi. Are fața roșie ca sfecla, sub o caschetă ce poartă însemnele N.O. Îmi strigă numele, agitând un baston de metal care promite o senzație grozavă dacă mi-ar izbi fluierile picioarelor.

Sau craniul.

Nu. N-am să sfârșesc așa. *Noi* avem puterea. Mă gândesc la mama și la tata, la fețele lor pe când fumul se înălța să le învăluie. Îi vom răzbuna. Simt un val de revoltă și versurile unei poezii interzise îmi bubuie în cap, în ritm cu cizmele soldaților:

„*Ca leii smulși din adormire,
O invincibilă oștire.*”

Îmi aplec capul, o salt pe Wisty pe umăr și mă avânt prin gloata măcinată de boală. N-am să renunț.

„*Cu miile vă ridicați,
Lanțul robiei scuturați.*”

Mă smulg din mulțime, văzând o deschidere la capătul străzii.

„*Ca roua zorilor de zi...
Ei sunt câțiva, voi sunteți mii.*”¹

Eram mulți, în perioada de glorie a Rezistenței. Fețele lor mi se perindă prin fața ochilor: Janine, Emmet, Sasha, Jamilla. Și Margo. Biata Margo. Ne-am pierdut prietenii de mult.

Am mai rămas doar eu.

Mă năpustesc într-o piață imensă, care se deschide la capătul străzii. Un grup de oameni se adună, rotindu-și privirile în așteptare. Apoi o duzină de ecrane HD, înalte de cincisprezece metri, se aprind în jurul nostru, difuzând ultimul buletin de știri al Noului Ordin. Acum, când atenția tuturor e îndreptată spre ele, e momentul perfect să găsec o cale de scăpare

¹ *The Mask of Anarchy* („Masca anarhiei”) de Percy Bysshe Shelley.

din această capcană. Dar nu pot să-mi desprind ochii de la știrea care rulează acum.

Este o reluare a filmului execuției publice a părinților mei.

Mă cuprinde amețea, în timp ce mama și tata privesc în jos, multiplicați, de la înălțimea ecranelor, încercând să fie curajoși în fața mulțimii ostile. Și, privind pentru a doua oară cum ființele care-mi sunt cele mai dragi pe lume dispar în fum, aud bătăliile isterice, delirante, ale lui Wisty.

— *Nu!* Se zbate în brațele mele, cu mâinile întinse spre ei, întocmai ca în ziua aceea. Ajută-i, Whit! țipă sora mea. Trebuie să-i ajutăm!

Crede că urmărește *în direct* execuția părinților noștri.

Înainte să apuc s-o liniștesc, începe să tușească și ceva ud și fierbinte mi se prelinge pe ceafă și pe umeri. Mă forțez să nu vomit, dar cel mai îngrozitor lucru e că lichidul care curge pe spatele meu e plin de sânge.

Sora mea nu mai are mult.

Whit

TREBUIE S-O DUC PE WISTY într-un loc sigur. *Acum!* Se pare că i-am lăsat pe porcii de ciomăgari în spatele mulțimii, preț de câteva secunde prețioase. Mă învârt ca un titirez, căutând o ieșire... atât de repede încât aproape că dau nas în nas cu mine însumi. Mă clatin, pășind în spate, cu fiori pe șira spinării.

Și atunci le văd.

O sută de afișe. Sau o mie. Pe fiecare stâlp. Pe fiecare ferastră. Wisty și cu mine.

**WISTERIA ROSE ALLGOOD și
WHITFORD P. ALLGOOD.**

VRĂJITOARE ȘI VRĂJITOR.
CRIMINALI EXTREM DE PERICULOȘI.
CĂUTAȚI VII.
SE ACCEPTĂ ȘI APROAPE MORȚI.

Mă răsucesc din nou, găfâind. Simt ochi asupra mea de pretutindeni. O femeie îmi rânjește cu gura-i știrbă. Doi bărbați în costum coboară în goană scările albe de marmură ale clădirii Capitoliului, arătând spre noi cu țigările de foi. O fetiță care stă la o parte mă sfredelește cu ochii ei mari și cenușii. Știe.

Știu cu toții.

Ca la un semn, polițiștii năvălesc prin intrarea în piață, mișcându-și iute capetele dintr-o parte în alta, ca să ne repezeze. Și apoi, desprinși parcă dintr-un film de groază, lupii zombi încep să urle.

Zăresc în josul unei străzi lăturalnice o clădire mică de piatră, parțial distrusă de bombe. Pare promițătoare. Sau, cel puțin, mai promițătoare decât fălcile potăilor trezite din morți. Mă furișez către ea cât mai discret cu putință și mă strecor pe o ușă lăturalnică.

Mă întâmpină un portret gargantuesc al Celui Care Este Unicul, cu capul pleșuv și ochii pătrunzători, realizați în Tehnicolor, iar o inscripție mă îndeamnă de pe perete: MĂRTURISEȘTE-ȚI PĂCATELE ÎN FAȚA NOULUI ORDIN ȘI VEI FI CRUȚAT. UNICUL ȘTIE DEJA TOTUL. Pe jos se află tuburi de cartușe.

Nu-i semn bun... deloc.

Dar nu e nimeni aici. Suntem în siguranță — deocamdată.

Umerii și șalele îmi urlă de durere, așa că, în cele din urmă, o așez pe sora mea cu grijă pe podea. Arată ca o nălucă. O iau pe genunchi.

— Haide, Wisty, o rog, ștergându-i fața cu cămașa mea. Nu mă părăsi.

Păru-i roșu e îmbibat de sudoare, dar tremură de-i clănțăne dinții. Îi iau mâna lipicioasă într-a mea, șoptesc vorbele câtorva dintre infailibilele mele vrăji tămăduitoare și adaug în această compoziție fiecare picătură de speranță pe care o am.

Numai că... nimic nu funcționează.

Cum e posibil să-mi fi secat puterile cu totul? Sunt vrăjitor, dar nu sunt capabil să-mi salvez propria soră. E cea mai bună prietenă a mea, dintotdeauna. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, privind cum i se sting puterile, cum îi ies ochii din orbite sub năvala sângelui, cum își tot pierde cunoștința, până când lumea se va întuneca definitiv pentru ea. Refuz să-i mai las să moară sub ochii mei pe cei pe care-i iubesc cel mai mult.

Am făcut asta deja.

De două ori.

Mă înfior, gândindu-mă la mama și la tata. *O, de m-ar fi învățat mai multe despre cum să-mi folosesc puterile, înainte de a...*

Nu-mi pot duce gândul până la capăt.

Nu e doar o problemă cu puterile mele. Sunt sigur de asta. E ceva în aerul de-aici, din capitală — de parcă Unicul l-ar fi otrăvit sau așa ceva — și asta îi transformă pe partizanii Noului Ordin în marionete fără creier, bune doar să dea din cap, iar pe săraci — potențiali disidenți — în victime ale Pestei Sanguine, zvârcolindu-se și gemând de durere.

Nu sunt mulți cei care supraviețuiesc.

— De ce a trebuit te duci voluntară în spitalul ăla nenorocit, Wisty, și să te îmbolnăvești? îi țip-șoptesc, printre lacrimi

de furie. Am văzut de ce e în stare Unicul. Dacă el vrea ca fiecare om cu mintea liberă din ghetou să se îmbolnăvească, nici toate vrăjile tămăduitoare nu te pot feri!

Am nevoie de sora mea, atotștiutoarea care mă calcă adesea pe nervi, lidera rebelilor, cea mai mare amenințare a Noului Ordin, muziciană surprinzător de grozavă, extraordinară vrăjitoare... Nu mă pot descurca singur. Ba nu: nu mă pot descurca fără ea. Era singura care mi-a mai rămas pe lume.

Mi se oprește răsuflarea. Am început să mă gândesc deja la Wisty la timpul trecut.

Am senzația că totul explodează în mine. Izbesc cu pumnul în portretul Unicului, dar parcă ar fi din metal și mâna îmi zvâcnește de durere.

— N-aș face asta în locul tău, aud o voce din spate.

Mă răsucesc pe călcâie și văd un tânăr soldat, îmbrăcat, parcă, în uniforma prea mare moștenită de la taică-său, îndreptând arma spre mine, din pragul ușii.

Îmi vine să râd. *Ăsta e năărăul care o să ne aresteze?*

— Mda, m-am cam prins deja, mersi, îi răspund, strângându-mi la piept mâna rănită.

Arunc o privire în spatele lui. Nu pare să-l însoțească nimeni.

— În numele Noului Ordin și al Celui Care Este Unicul — soldatul ridică privirea cu venerație spre portret — te somez să renunți la puterea ta și să ne-o predai pe Cea Care Are Darul.

Se referă la Wisty. Unicul vrea puterea focului ei. Fac câțiva pași către sora mea, s-o apăr. Țeava puștii mă urmărește, țintind direct între ochii mei.